

Портрет на успелия човек, когото познавам

Какво за мен е успял човек? Отговорът е труден, защото успехът има много измерения. И все пак най-краткото, макар и опростено определение, е „Успехът е постигната цел и сбъдната мечта.“ Едно обединява всички успехи и това е усърдната работа. За да успее, човек трябва непрестанно да работи върху себе си, да променя света в положителна посока и най – важното – никога да не се отказва. Успехът в повечето случаи не идва веднага. За него се работи с месеци, години. Колкото по-значима и амбициозна е крайната цел, толкова по-дълъг и стръмен е пътят към нея. Но накрая, след като се погледне крайния резултат, всички виждат блясъка, но не и обсебената от целта мисъл, вложената енергия, усилията, безсънните нощи и отрудените дни, чието следствие е той. А е най-важно да знаем пътя, по който е достигнат успеха, а не толкова какъв е самият той. Важно е да си даваме сметка какви са качествата на личността благодарение, на които тя изкачва върховете.

Как да изградя портрета на успелия човек? Е, първо намирам успял според моите представи човек. Това е една изключителна млада жена. Името и е Блажка Димитрова. Защо смятам, че е успяла? Защото не се е предала и следва мечтата си. Защо избирам точно нея? Защото тя е човекът, който постоянно ме вдъхновява и завладява с позитивизма и упоритостта, с които заявява на света, че тя може да промени съществено нещо важно и наистина го прави. Как? Стъпка по стъпка. Така, както и аз ще изградя портрета ѝ. Всяка част от него ще бъде свързана с момент от живота на Блажка.

И нека оформим тялото, което ще представлява образованието. То формира всичко останало. Интересното около Блажка започва още с образованието ѝ. След гимназията тя избира университета преди специалността. В крайна сметка се спира на „Публична администрация“ в Софийския университет и от там започва всичко. През годините на обучението си тя открива няколко неща за себе си, които ще спомена по-надолу, но това, над което ще наблегна сега е изборът на специалност за магистратура. „Национална сигурност и отбрана“. Не знам как звучи, но за мен беше изключително странно и непонятно къде е връзката между двете специалности. Тя просто следва единствено интересите си и успява. Завършва магистър по „Национална сигурност и отбрана“ във Военната академия „Г. С. Раковски“. Объркана от информацията я попитах кое ѝ подхожда повече. Не се учудих много от отговора: „ Мисля, че и двете допринесоха изключително много за развитието ми и ми помогнаха да бъда човека, който съм сега.“

Нека към портрета, който рисувам, сложим и очите с първата инициатива, продължила две години, по година за око – учител към

„Заедно в час“. Блажка разбрала за проекта по време на упражненията си в СУ, когато човек от екипа на инициативата представя идеята. След това тя продължава да се интересува, защото както тя твърди, била неориентирана с какво иска да се занимава и изведнъж то излиза на пътя ѝ. Толкова била ентузиазизирана, че постоянно си повтаряла, че е учител, без дори да е подала документите си. И така се случва, че тя в действителност става учител. Първите и дни и месеци били трудни, дори мъчителни. Често мисълта да се откаже се прокрадвала в съзнанието ѝ. Но децата, да точно децата, били тези, които ѝ дали сили и воля да продължава. Желанието ѝ да им помага я кара да живее с техните лични истории. И защо включвам това към успеха ѝ? Защото успява да вдъхнови десетки ученици. Мотивацията ѝ идва от убеждението, че всяко дете може да постигне мечтите си, стига да бъде подкрепено и вдъхновено. И за да постигне целите си, тя организира менторска програма. Кани успели личности в различни области, които да разкажат на учениците за пътя, който са извървели, с какви пречки са се справили и как са ги преодолели. Децата успяват да открият по нещо, по което си приличат с тях, а от това откритие до мисълта „Щом той е могъл да се справи, значи и аз мога“ има една крачка. Личностите били както известни, така и не толкова медийно популярни, но постигнали много в тяхната област. Изборът на хора от двата типа била да покаже на учениците, че не е нужно да си известен, за да си успял. И честно казано, аз съм напълно съгласна с нея. Резултатите от вдъхновяващите срещи със стойностни хора са повече от добри. Ученици, които нямали никакво желание да продължават образованието си в университет в момента следват, работят и градят бъдещето си. И то най-вероятно, защото са имали възможността да се докоснат до Блажка, която успява да ги зарази с мотивацията си и да ги вдъхнови до такава степен, че да не се откажат.

Какво е лицето без уста? Нека сложим и уста и нека това бъде собствен бизнес – „Благичка“ кухня с кауза“. И защо кухня? Защото от малка Блажка обожава да готви с баба си и дядо си и това се превръща в нещо много голямо за нея. И изведнъж името, което като малка толкова не харесвала намира своето приложение. Както мога да предполагам, отварянето на кухня не е лесно. Първата пречка била усложнената документация. Допускала толкова много грешки, че като погледнела от страни се чудела как може да е толкова глупава. Но осъзнава много добре, че не е глупава, а просто се учи. Човек постоянно трябва да се учи без значение на каква възраст е и какво по-добро средство за обучение от залавянето с нещо ново и непознато. И се стига до кауза. Каква може да е каузата на една кухня? Блажка споделя, че това е мястото, което обединява любовта в храната и приготвянето на качествени и вкусни неща, както и вярата, че младежите са най-голямото богатство, което има общността и трябва да бъде инвестирано

в тях. Мисията ѝ е да дава шанс да младите хора в неравностойно положение. И кухнята постига каузата си. Готвят вкусна храна, с продукти от български производители и екипът им е съставен от 4 момичета, от които 3 са от дом за деца, лишени от родителски грижи. И заедно с кухнята и Блажка изпитва удовлетворение, че е полезна на обществото.

И да сложим един нос, който да надушва проблемите. Нека носът бъде поставен доброволно със „Стъпка за България“. Докато била учител Блажка осъзнава, че иска да помага и то много силно, но ще има по-голяма ефективност, ако работи с по-малък брой ученици и то повече време. Така в платформата Time Heroes научава, че фондацията „Стъпка за България“ търси ментори, които да работят с младеж в неравностойно положение за постигане на цели и развиване на умения. След 4 години тя продължава да се среща с момчето и да наблюдава неговото развитие. И за да покаже колко е удовлетворена от работата си като ментор тя разказва една история: „Между първата и втората година от програмата ми като учител на „Заедно в час“, трябваше да направя някакъв стаж. Тогава избрах да замина за Африка и да преподавам на група доста изостанали деца. Всички разходи по пътуването и престоя там бяха моя отговорност и стартирах една фандонабираща кампания, за да събера необходимата сума. Оми – моят младеж – живее в защитено жилище. Тогава беше ученик, не работеше, почти нямаше пари. Имахме среща, бяхме седнали в едно заведение и ядохме сладолед. По едно време бръкна в джобовете си и извади 30 лева. Каза ми: „Блажка, видях за кампанията ти и казах на всички от дома. Събрахме ти тези пари! Не са много, но са от сърце!“. Няма как да опиша усещанията си в този момент, но бях разтърсена! Гледах това дете, което живее толкова трудно и има безброй проблеми, но е направил цялото това усилие, за да може да помогне на други деца, които не познава. Бях щастлива, че го познавам и че работя с него. Ей на това му викам удовлетворение!“. Смятам, че за да повлияеш на някого толкова много, колкото Блажка на Оми, трябва наистина да заслужиш доверие. Тя не само получава неговото доверие, а и неговата вяра в нея. По същия начин, както тя е повярвала в него, сега той прави същото. И ако това не е успех, тогава не знам какво е.

И на лицето на успеха, което мислено рисувам, му липсват две уши, които да са свързани и да предават информация. Едното е проект в САЩ, а другото неговото продължение в България. По време на работата си като учител, Блажка открива за проект с име „Professional Fellows Program for Community Organizing“. Осъзнава, че това, което прави в училище е част от дефиницията на „общностно организиране“ и решава, че ще е много интересно и полезно да научи повече за модела, който несъзнателно прилага. Предизвикателство за нея не

било адаптирането към начина на живот, защото преди проекта живяла в държавата за малко. За нея най-трудно било осъзнаването колко диференцирано е всичко в САЩ – от приходите на хората, през многото националности и култури, които населяват територията на страната до различните класни стаи, които имала щастието да посети. За 3-месечния си престой там тя се срещнала с различни социални групи, посещавала различни населени места в различни щати, правела интервюта и участвала в различни протести.

Вдъхновена от постигнатото в щатите, моята героиня се завръща в България по-мотивирана от всякога да започне нещо ново и значимо. И така идва идеята за сдружение „Ти водиш“, чиято основна мисия е да открива младите хора в България, които искат да постигат промяна и да им представят модела за „Общностно организиране“. Лично аз бях част от академията им за лидери, където се запознах с Блажка. Добре подобреният екип от Блажка, адвокат, интериорен дизайнер, журналист, политик и мениджър успя да вдъхнови всички ни. За разлика от други проекти, в които съм участвала тук всичко беше обяснено точно както се случва в живота, а не само на теория. Успяха също така да ни предадат и практически умения, които да прилагаме в организирането на общности. Освен това подборът на участниците беше перфектен до такава степен, че всички бяха еднакво мотивирани да променят нещо и екипът успешно показва, че това е възможно. Най – важното нещо, което научих е може би, че малкото е красиво. Тоест винаги трябва да се започва с нещо малко и постепенно да се стига до голямото.

И какво остава на портрета – коса. Нека косата я свържем, малко трудно, но нека опитаме, със семейството. Макар да води доста динамичен живот, Блажка може да се похвали с щастливо семейство. Какво е успехът, ако няма с кого да го споделиш? Балансът на личния и професионалния успех прави човек истински щастлив. Споделената любов, майчинството, хармонията у дома са важни щрихи от портрета на успялата жена. Те придават смисъл на живота и даряват радост, която допълва удовлетворението от постиженията в работата.

Изписах толкова много за постиженията на Блажка, както и за инициативите, в които е участвала и мисля, че всичко това има нужда от обобщение в качества. Според мен успешния човек е успешен именно заради това, защото знае много. Точно така и Блажка постоянно се учи, не спира да опитва нови неща и заедно с тях да придобива умения и да преоткрива себе си. И това може би е най-важното качество, което трябва да притежава човек, за да бъде успешен. Нейната борбеност и фактът, че нищо не е в състояние да я пречупи успяват да вдъхновят и околните, а това е важна част от успеха – да можеш да го споделиш с другите и те да последват примера ти. А безспирното постижение на Блажка е, че променя в дълбочина живота

на хората, до които се докосне. Нейното училище не е масово, не може да се похвали с хиляди възпитаници, но то е направило неимоверно повече от което и да е обикновено училище, защото е събудило съзнанието и мобилизирано потенциала на всяко дете, с което тя е общувала, чувствайки това като свое призвание. Да правиш околните успешни, това е най-големият успех.

Елиана Александрова